

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 07/03/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 58

Trong bài học hôm qua, Hòa Thượng nói, không ai có thể chướng ngại chúng ta ngoài chính chúng ta tự chướng ngại mình. Chúng ta bị ma chướng là do chính chúng ta mở đường cho chúng. Thí dụ, chúng ta bị tiêm nhiễm bởi “*tài, sắc, danh, thực, thù*” là do chúng ta đã khởi niệm mong cầu. Thân thể này rất mong manh, mạng sống chỉ dài trong khoảng một hơi thở vậy thì tại sao chúng ta dùng thân mạng này để tạo nghiệp, chúng ta phải dùng thời gian ngắn ngủi của sinh mạng để tích cực tích công bồi đức.

Chúng ta muốn làm được những việc làm sáng suốt thì chúng ta phải có trí tuệ. Hòa Thượng từng nói: “*Ta không có trí tuệ của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền thì ta mượn nhờ trí tuệ của các Ngài*”. “*Mượn nhờ trí tuệ của các Ngài*” chính là chúng ta “*Y giáo phụng hành*”, chúng ta tuyệt đối nghe lời dạy và làm theo. Chúng ta làm nhưng chúng ta vẫn chen vào cách làm, cách thấy của chính mình nên chúng ta thường gặp chướng ngại, chúng ta thường trách Long Thiên Thiện Thần không gia hộ, Phật Bồ Tát không gia trì. Một cái trống khi chúng ta tác động nhẹ thì nó kêu nhỏ, tác động mạnh thì nó kêu to. Hòa Thượng từng nói: “*Chỉ cần chúng ta có một ý niệm sai lầm, một việc làm sai lầm thì chúng ta đã gặp chướng ngại*”. Hằng ngày, chúng ta có rất nhiều ý niệm, việc làm sai lầm. Chướng ngại hay thất bại đều do chính chúng ta. Người xưa nói: “*Chí thành thì cảm thông*”. Chúng ta chí thành đủ chuẩn mực để cảm thông đến Thánh Hiền, Phật Bồ Tát thì các Ngài sẽ hộ trì cho chúng ta. Tâm chúng ta tương ưng với Yêu Ma Quý Quái thì chúng ta chiêu cảm đến họ.

Bài học hôm qua, Hòa Thượng nói: “*Chúng ta nhất định không được gạt người, gạt người là vọng tưởng*”. Một ngày từ sáng đến chiều chúng ta khởi ý niệm không thật với người mấy lần? Thí dụ, chúng ta hứa với con nhưng chúng ta không làm thì những đứa nhỏ sẽ dần mất niềm tin vào chúng ta. Hằng ngày, chúng ta vẫn đang lừa gạt người và lừa gạt chính mình. Chúng ta đều biết rõ cảnh giới nội tâm, sức khỏe của mình nên chúng ta phải biết cách dụng tâm. Thí dụ, chúng ta biết sức khỏe của chúng ta không còn tốt thì chúng ta phải dụng công xả bỏ để tu hành.

Hòa Thượng nói: “*Phật dạy chúng ta tu Giới – Định – Tuệ. Trí tuệ cũng giống như một tấm gương, chúng ta có thể dùng tấm gương soi chiếu một cách rõ ràng, tường tận. Chúng ta có thể soi chiếu một cách tường tận nhưng chúng ta tuyệt đối không khởi tâm động niệm. Nếu chúng ta có trí tuệ thì khi chúng ta nói chuyện với*

mọi người, chúng ta sẽ biết những điều không nên nói, cử chỉ, lời nói của chúng ta đều có mục thước". Chúng ta nhìn thấy mọi sự, mọi việc xung quanh chúng ta một cách rõ ràng nhưng chúng ta tuyệt đối không khởi phân biệt, chấp trước. Chúng ta chưa có trí tuệ nên chúng ta có nhiều vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Người có trí tuệ thì sẽ có định. "*Giới*" là năng lực tự kiềm chế khi chúng ta đối nhân xử thế tiếp vật. Trong khi mọi người bao chao, truy cầu "*danh vọng lợi dưỡng*" mà chúng ta có thể không chế tập khí, phiền não của mình thì đó là chúng ta đang giữ giới.

Hôm qua, có một số người đã niệm Phật lâu năm đến thăm tôi, họ mặc đồ nâu đen, đầu cạo trọc, mặt đen, nhìn họ tôi cũng cảm thấy sợ. Hình thức này không còn phù hợp với xã hội ngày nay vì nếu chúng ta giữ hình thức như vậy thì chúng ta không thể dẫn đạo được chúng sanh. Tôi nói, trong xã hội hiện đại, chúng ta nên tạo ra hình thái gần gũi với mọi người, chúng ta đừng tạo ra hình thái quá tách biệt. Khi tôi dịch đĩa Hòa Thượng, tôi không thấy ở nội dung nào yêu cầu chúng ta mặc như vậy, đồng phục của người xuất gia và người tại gia hoàn toàn khác nhau. Những năm gần đây, tôi không mặc quần áo tu hành nhưng mọi người đều biết tôi chỉ niệm một câu "*A Di Đà Phật*", chỉ học pháp với Hòa Thượng Tịnh Không. Chúng ta nên ăn mặc gọn gàng, sạch sẽ, nghiêm trang tạo ra thân tướng đoan nghiêm.

Khi Hòa Thượng đến một quốc gia, Ngài đều mặc sắc phục tu hành của quốc gia đó. Trong chữ "*lễ*", đúng lễ, hợp lễ thì mới gọi là lễ. Nếu nó vượt quá thì không còn là lễ. Những năm trước chúng ta tổ chức lễ tri ân, có những người mặc sắc phục nâu, lam đến, chiếc áo không nói lên tâm tu hành của chúng ta, nhiều người mặc áo nâu lam nhưng lời nói, cử chỉ của họ đều không mục thước, những việc không nên nói, không nên làm thì họ vẫn nói, vẫn làm.

Hòa Thượng nói: "*Tất cả chúng sanh đều có kiến tư phiền não, trần sa phiền não, vô minh phiền não*". "*Kiến tư*" là cái thấy cái biết của chính mình. "*Trần sa*" là vô lượng vô biên phiền não của chính mình. "*Vô minh*" là không có trí tuệ. Chúng ta không có trí tuệ thì chúng ta làm theo lợi dạy của Thánh Hiền, của Phật Bồ Tát, chúng ta làm theo cách của mình thì chúng ta sẽ làm hư hại.

Hòa Thượng nói: "*Chỉ có Phật là tiêu trừ được tất cả phiền não, chúng được viên mãn Bồ Đề. Thế nhưng chúng ta phải nên biết rõ, Bồ đề và phiền não chỉ khác biệt ở khoảng giữa mê và ngộ. "Mê" là phiền não, "ngộ" là bồ đề. Khi chúng ta giác ngộ phiền não chính là bồ đề, khi chúng ta mê muội thì Bồ đề chính là phiền não. Hai thứ này tuy hai mà là một. Phiền não tuy là vô lượng vô biên nhưng chúng chỉ là tướng của hư vọng, là không thật. Tâm chúng ta an trụ trong câu "*A Di Đà Phật*" thì tất cả vọng tưởng, phiền não tự nhiên sẽ tiêu mất*". Chúng ta chỉ cần an trụ tâm trong câu "*A Di Đà Phật*" hay một câu giáo huấn nào thì tự khắc phiền não, vọng động sẽ không còn. Vô lượng vô biên phiền não đều là tướng vọng tưởng, khi không còn chỗ bám trụ thì nó tự mất.

Khi tôi còn nhỏ, những lần tôi bị ba đánh, tôi đều rất buồn, khi đó tôi ra chợ mua một cây mía về ăn, khi nhai hết cây mía thì tôi đã không còn cảm thấy buồn. Phiền não là vọng, là không thật, chúng ta không chú tâm đến phiền não thì chúng sẽ không gây phiền cho chúng ta được. Chúng ta niệm Phật nhiều giờ nhưng nếu tâm chúng ta không thanh tịnh thì phiền não của chúng ta vẫn còn nguyên. Đây là giống như người xưa nói: “*Miệng niệm Di Đà tâm tán loạn*”, chúng ta không điều phục được tâm thì phiền não của chúng ta sẽ còn nguyên.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta niệm Phật không có lực là do chúng ta không hàng phục được tập khí, phiền não của chính mình*”. Chúng ta niệm Phật cũng chính là chúng ta trì giới, khi chúng ta niệm Phật chúng ta phải đối trị được tập khí, phiền não. Chúng ta niệm Phật mà chúng ta vẫn để “tự tư tự lợi”, “danh vọng lợi dưỡng” vẫn dấy khởi thì chúng ta đã không có năng lực tự không chế tập khí, phiền não. Nội ma mà dấy khởi thì sẽ chiêu cảm ngoại ma. Chúng ta tu hành là chúng ta phải thay đổi tập khí phiền não của chính mình.

Hòa Thượng nói: “*Tu hành khó nhất là chúng ta không biết mình đã sai ở chỗ nào. Chúng ta luôn cho rằng chính mình mọi thứ đều đúng, đây chính là sai lầm chết người của chúng ta. Bồ Tát thông minh hơn chúng ta bởi vì họ biết được sai lầm của chính mình. Phàm phu không biết được sai lầm của chính mình, cũng không biết thay đổi tự làm mới*”. Nếu chúng ta biết sai lầm của chính mình, tích cực nỗ lực thay đổi thì chúng ta là Bồ Tát. Có người cho rằng Bồ Tát mới làm được, phàm phu không thể làm được, do vậy phàm phu mãi mãi là phàm phu, mãi mãi không thể thành Phật. Chúng ta làm y theo giáo huấn của Phật Bồ Tát thì chúng ta là Phật Bồ Tát. Chúng ta nhận ra sai lầm, chúng ta tích cực thay đổi thì chúng ta là Bồ Tát. Mỗi chúng ta đều có năng lực, trí tuệ, tướng hảo giống như Phật. Chúng ta làm đúng tiêu chuẩn của Bồ Tát thì chúng ta làm BT, chúng ta làm đúng tiêu chuẩn của Phật thì chúng ta là Phật.

Hòa Thượng nói: “*Người biết được sai lầm của chính mình thì mới có thể nỗ lực phản tỉnh, sửa đổi. Phàm phu không nhận ra sai lầm nên không biết sửa đổi, tạo ra tội nghiệp càng ngày càng nặng, tội nghiệp tích lũy càng ngày càng sâu, khi quả báo hiện tiền thì chính mình không gánh vác nổi. Lúc này hối hận cũng không còn kịp!*”.

Hòa Thượng nói: “*Cảnh giới của Đại sư Huệ Năng là: “Diệc kiến diệc phi kiến*”. “*Kiến*” là thấy lỗi lầm của chính mình. “*Phi kiến*” là không thấy lỗi lầm của người khác. Người chân thật tu hành thì thời gian kiểm điểm lỗi của chính mình còn không đủ, nên họ không có thời gian nhìn lỗi của người. Chúng ta thấy lỗi của người rất rõ ràng nhưng nếu không có duyên thì chúng ta không nhắc, không nhớ đến, nếu có duyên chúng ta có thể nhắc nhở để giúp họ cải đổi, làm mới. Hòa Thượng từng nói: “*Phật Bồ Tát còn thị hiện tức giận để nhắc nhở người*”.

Hòa Thượng nói: “Ngài *Lục Tổ Huệ Năng* nói: “*Nhược chân tu hành nhân bất kiến thể gian quá*”. Nếu chúng ta mãi nhìn thấy lỗi thể gian thì chính chúng ta đã khởi phiền não. Tâm chúng ta thanh tịnh thì chúng ta sẽ không thấy lỗi thể gian. Lời của Ngài *Lục Tổ Huệ Năng* là lời của người minh tâm kiến tánh, đại triệt đại ngộ. Chúng ta là phàm phu, chúng ta thường khởi vọng tưởng, chấp trước mà chính chúng ta không hay biết. Chúng ta tu hành có một chút tiến bộ thì chúng ta sẽ cảm thấy đáng tự hào, cống cao, ngã mạn. Đây là biểu hiện của nghiệp chướng sâu nặng”. “Không thấy lỗi thể gian” là người thể gian vẫn có lỗi nhưng chúng ta không dính chặt lỗi của họ trong tâm.

Hòa Thượng nói: “*Người chân thật thành tựu nhất định là người y giáo phụng hành. Chúng ta đã phát tâm hoằng pháp lợi sanh, kế tục huệ mạng của Phật thì chúng ta phải tiếp tục khổ học. Nếu chúng ta mỗi ngày cười nói luyện thuyên thì chúng ta sẽ không có thành tựu. Người có thành tựu nhất định là người cần lao, chăm chỉ học tập*”. Phàm phu chúng ta nếu không được học, không được nghe đi nghe lại nhiều lần những lời nhắc nhở này thì chắc chắn chúng ta làm sẽ sai.

Hòa Thượng nói: “*Mỗi ngày chúng ta đều đang tạo nhân của mười pháp giới, chúng ta niệm một câu “A Di Đà Phật” thì chúng ta đã gieo duyên thành Phật. Chúng ta xem thấy chúng sanh đáng thương, chúng ta muốn bố thí thì đây là nhân của Bồ Tát, chúng ta khởi tham sân si thì đây là nhân của ba đường ác. Từ vô lượng kiếp đến nay, chúng ta đều có đủ nhân của mười pháp giới. Nhân phải gặp duyên thì nhân mới nảy mầm, nhân nào mạnh thì nhân đó sẽ đến trước. Nhân chúng ta đã tạo trong đời quá khứ, đời này không thể thay đổi thể nhưng chúng ta hoàn toàn làm chủ được duyên. Đời này, chúng ta mong muốn được thiện báo, không nhận ác báo thì chúng ta phải đoạn tuyệt ác duyên, nỗ lực một cách đặc biệt để tiếp xúc duyên thiện*”.

Chúng ta đều đã tạo đầy đủ nhân thiện ác, đời này chúng ta tạo duyên thiện thì thiện quả sẽ nảy nở, chúng ta tạo duyên ác thì quả ác sẽ nảy nở. “*Duyên thiện*” là chúng ta tiếp cận giáo dục Thánh Hiền, giáo huấn của Phật Bồ Tát. Nếu chúng ta chệnh mảng thì duyên ác sẽ đến. Người xưa nói: “*Ba ngày không đọc sách Thánh Hiền thì diện mạo của chúng ta đã khó coi*”. Ngày nay, chỉ cần một ngày chúng ta không học giáo huấn của Thánh Hiền, của Phật Bồ Tát thì mặt mũi của chúng ta đã khác.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta thành Phật, thành Bồ Tát hay chúng ta ở trong sáu cõi luân hồi đều do chính chúng ta quyết định. Đây chính là chân tướng sự thật!*”. Chúng ta là người quyết định xem chúng ta sẽ đi về đâu. Sau nhiều năm chuyên cần nghe theo Hòa Thượng, tôi nhận thấy mọi việc không quá khó, chúng ta làm việc lâu ngày, miên mật thì tập khí, phiền não của chúng ta sẽ dần tan nhạt. Chúng ta tập cho đi thì mong muốn có được sẽ dần không còn. Tập khí là thói quen,

chúng ta tu hành là chúng ta sửa đổi thói quen, chúng ta quen tham ăn, tham ngủ thì chúng ta tập tan nhạt dần với những thói quen này. Hòa Thượng dạy chúng ta thay đổi thói quen, những thứ đã quen thì chúng ta tập cho nó thành lạ, những thứ lạ thì chúng ta tập cho chúng thành quen!

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!